

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Anima ad ipsam etiam linguam DEI laude occupandam. Nostine quam ob causam tu DEUM tam parum magnifices? non ob aliam, quam quia in DEO parum exultas. Scrutare tantisper interiora tua, & attende, quæ sint tua gaudia, siquæ sentis; suntne sensilia tantum, an spiritualia? quin imò in solo spiritu difficile tibi est illa invenire. Id agis & cupis, ut spiritus in te semper operetur tanquam Anima, indulgendo semper sensibus quidquid concupiscunt; non operaris unquam tanquam spiritus, negando ipsis ad quod anhelant. Quid igitur mirum, si destitueris solatiis spiritus? Spiritus non potest unquam verè exultare nisi in DEO, tunc autem solum exultat in DEO, cum operatur tanquam spiritus. Necessè igitur est, ut tu procures in te ipso hanc Animæ à spiritu divisionem, quæ tam est exquisita. Sed quis illam efficiet? Idem qui illam effecit in Virgine, sermo DEI ritè conceptus: *Vivus est Sermo DEI & efficax, pertingens usque ad divisionem Animæ, ac Spiritus.* Altè in Animum demitte Axiomata Fidei, in quibus totus DEI Sermo consistit; & ecce, factam confestim in te, quam diximus, divisionem. Quanto siquidem Spiritus tuus ampliùs desiderabit operari cum DEO suo ut Spiritus, transformando se in ipsum quàm perfectè potest ut ipso fruatur, tanto minùs volet operari cum suo corpore ut Anima, præterquam quantum illud coget impendere se DEI causâ quantum uspiam potest.

Hebr. 4.
v. 12.

II.

2.2. q. 28. art. 1. **C**onsidera, Gaudij spiritualis fontes esse geminos, illos ipsos quos ei S. Thomas attribuit. Unus est illud bonum, quod in DEO ipso tam nullis limitibus clausum est: alter

alter est bonum, quod ex DEO in nos proficiscitur. Horum gaudiorum primum naturâ suâ semper majus est, quia est de bono summo, nullis usquam terminis clauso, & nunquam deficiente. Hinc est quod Spiritus DEI amore captus, bono hoc semper plenè perfectèque gaudere potest. Alterum naturâ suâ semper minus est, quia est de bono finito & limitato, etsi nonnunquam spiritui magis sensibile videri possit, cum sit de bono, cujus & ipse particeps esse possit. Certum saltem est, quod primum istorum gaudiorum, tanquam nobilius præcedere semper debeat, alterum verò subsequi. Et en quàm præclare totum hoc & admirabiliter explicent verba Virginis. *Exultavit Spiritus meus in DEO salutari meo*; dum dixit, *in DEO*, indicavit primum fontem gaudij, quo fuit cumulata; dum dein addidit *salutari meo*, indicavit nobis secundum. Primus fons erat DEUS in se ipso consideratus, sine ullo ad Creaturas respectu, & ad hunc designandum dixit, *in DEO*. Alter erat idemmet DEUS, sed factus DEUS salutis in assumendo homine: & ad hunc exprimendum subjunxit *salutari meo*. Sicut igitur ex omni numero purarum Creaturarum nulla fuit, quæ clariùs cognosceret, quale sit illud bonum, quo DEUS se ipso plenus est, nulla in quam plus de eodem bono dimanaret, sic quis capere etiam potest gaudium illud, quod ex utroque hoc fonte conjuncto profluxit in Spiritum Mariæ? Fuit gaudium illi simillimum, quo Beati in Cælo fruuntur; unde etiam vides, quod illam confestim impulerit ad agendum quod ipsi faciunt, nimirum *Psal. 149.*
ad exultandum: *Exultabunt Sancti in gloria.* v. 5.

Quando Sancti in terris homines attento mentis obtutu contemplantur DEUM factum hominem verè gaudent, sed non exultant, semper enim illum vident sub velo: hinc

lo: hinc est quod quantum parte unâ se oblectant, tanto parte alterâ simul se affligunt. Cuperent revelata facie illud intueri, quod nunquam nisi sub nube & velo vident. Sed huic eorum desiderio nimium quantum adversantur sensuum facultates. Atque ita admirationis & amoris vi, succensi desiderio sensus hos deserendi, pro eo quod quiescant in eo quod vident, anhelant potius ad illud quod non vident, idque tam ardentem, ut à se nonnunquam exeant vehementissima ecstasi, quod non fieret, si haberent in se bonum illud immensum, quod exeundo à se quarunt extra se. Non ita se res habuit cum Virgine. Videbat enim, se illud habere intra se, & idcirco opus non fuit illi per ecstasim ire extra se. Beati Cælites, quando suis denuo vestientur corporibus, an & ipsi forsitan rapiuntur in ecstasim ut DEUM videant? Nequaquam. Ratio autem est, quia illud lumen, quod eis vim tribuit ad videndum, ut nullam habet cum sensibus connexionem, ita etiam eos liberos relinquit ad suas functiones. Nunc observa, ita rem se habuisse cum Maria. Plurimum verisimilitudinis habet opinio, quæ docet, ipsam dum protulit expectatissimas illas voces, *Ecce Ancilla Domini fiat mihi secundum Verbum tuum*; vidisse sine velo DEUM descendentem in uterum suum ad humanos artus assumendos: idcirco sicut ad hoc non potuit non adjuvari vi alicujus luminis, quod lumini gloria non esset absumile, ita nec à sensibus alienata, aut ecstasim passa est: sed viso DEO aliud non fecit, quam ut exultaret confestim non in se, sed in ipso, eâ prorsus ratione, quâ exultant Beati Cælites ad primum illum obtutum beatificum, quem in DEO figunt: *Exultavit Spiritus meus in DEO salutari meo*. Neque dixeris, simili exultatione gavisum quoque Davidem Regem, quando hoc ipsum DEI huma-

huma-

humanam carnem induti Myſterium velatum intuitus eſt. David ſiquidem, ſi bene verba ejus perpendimus, exultavit quidem ad ipſum, ſed non in ipſo: *Cor meum, & caro mea exultaverunt in DEUM vivum: in DEUM dixit, non in DEO.* Siquidem, ut doctè explicavit Hugo, *exultavit in ſpe, non exultavit in re.* Et hinc non ſolus tunc Spiritus, ſed & ſenſus exultârunt, *Cor & caro:* exultavit enim David ad DEUM, qualis media cognitione ænigmatica cognofci ab hominibus poteſt ſuo adhuc corpore circumdatis, ſed non in DEO, & in DEO, qualis *facie ad faciem* à Sanctis videtur in cælo. Quantum igitur par eſt te gratulari Virgini Matri illam exultationem, quæ ipſi obtigit: exultationem, cui ſimilem nulla unquam pura creatura, dum adhuc mortales ſuas exuvias circumtulit, experta eſt. Si tibi mortali hac in vita exultationem ſimilem ſperare fas non eſt, ora ſaltem Virginem, ut tali beata quondam in patria ejus precibus gaudere tibi contingat.

III.

CONſidera non ſoli Virgini, ſed toti ad eò humano generi Verbum factum eſſe DEUM ſalutis. Cuncti hoc credimus: & tamen ipſa hoc ita ſibi proprium fecit, ut illud non reſpiceret, niſi ut ſalutare ſuum. *Exultavit Spiritus meus in DEO ſalutari meo.* An ſine ratione hoc ita prolatum ab ipſa exiſtimabimus?

Inprimis illa ſic exemplo docuit, quid par ſit facere Fidelium quemlibet. Nemo non rectè credentium ut certiffimum tenere debet, Chriſtum veniſſe ut pro omnibus hominibus moreretur: *Dedit redemptionem ſemetipſum pro omnibus.* Huic tamen tanto beneficio par eſt reſpondere quem-